

vetközi kisebbségi komplexusait, hogy immár teljes jogú québeciként vegyen részt adoptált hazája politikai és társadalmi életében és mindennapjaiban. Véleménye, noha csak egy a sok közül, annál is inkább tűnik relevánsnak, mivel őt nem fenyelezi a politikai korrektségnek a helyeket megbénító igája, bátran nyilatkozik mint hajdani immigráns a bevándorlók helyzetéről és kötelességeiről Québec társadalmán belül.

Ahogy haladunk előre a szövegben, úgy helyeződik át a hangsúly a könyv első soraiban megjelenő „én”-ről a kollektív „mi”-re: ezt a változást talán a szöveget keretező két fejezet, a felütésben szereplő „Honnan jöttem?” és a lezárásul szolgáló „Hová megyünk?”, közti szemléletváltás illusztrálja a legjobban. A *Québeci rapszódia* tehát erre a finom szemléletváltásra fűzi fel gondolatmenetét, és válik így személyes történetmesélésből politikai röpirattá. Nem tud nem politikai lenni, hiszen főszereplője is akarva-akaratlanul részt vesz Québec politikai és társadalmi életében – amelyben a nyelv kritikus szerepet vállal –, ezáltal válik egyéni vallo-másból politikai véleménynyilvánítássá: egy független Québecben a bevándorlóknak ugyanúgy megvan a helye, mint a helyi lakosoknak. De ehhez szerzőnk szerint az kell, hogy Québec tartomány bátran vállalja fel, hogy ki is valójában, és ne meneküljön többé egy multikulturális Kanada ideológiájának szoknyája alá, ahogyan azt az utóbbi években teszi.

